

Hola bebè!

À

Benvingut petit,

Segurament un dia, quan siguis més gran, et fregaràs fort la galta i em renyaràs per aquell petó furtiu que la "mama" et fa davant dels amics i que et fa passar tanta vergonya. T'amagaràs d'una mama que no entén prou les teves decisions i/o que jutja les modes perquè les troba massa absurdes i efímeres. Que de tant que et vol aconsellar es fica massa en la teva vida i no et deixa equivocar-te prou sol. Ens discutirem una i una altra vegada. Fins a mil, o qui sap si més. I ens sabrem reconciliar i tornar a començar amb un amor inconfessable i incondicional. Enamorats com el primer dia, encara que no ens ho diguem sovint. Perquè, això, es veu, no cal dir-ho gaire.

Recordaré eternament el moment en què et vaig veure aparèixer en aquest món, a ple pulmó i amb els ulls oberts com taronges. No em precipito si afirmo que, de ben segur, serà un dels instants més bonics que construiré al llarg de tota la meva vida. Des d'aleshores, i segurament moltes mares estaran d'acord amb mi, he tingut mil dubtes i inseguretats que m'acompanyen en aquest viatge. Són un equipatge de mà difícil de portar, a vegades, però necessari per començar el camí de l'aprenentatge compartit que, amb la teva mirada, es fa més lleuger i plàcid. M'he tornat fràgil. M'has fet tornar fràgil. I no em sap greu, tot i que m'espanta. De sobte, el món s'ha fet petit i gira al teu voltant com un satèl·lit, reduint-ho tot a un únic objectiu: fer-te feliç mentre pugui.

Les ganes de protegir-te són tan enormes que les pors apareixen darrere de cada cantonada: i si no estàs bé? I si no et sents feliç? Per què plores? I si trobes a faltar l'estat utòpic i aquàtic de dins la panxa? Què penses, què sents? De quin color són els teus somnis? Somrius? Diuen que és normal. Que en això radica l'amor incondicional. El no saber-se mai més sola. La màgica sensació d'estimar-te.

És tot tan nou que, de ben segur, m'equivoco i m'equivocaré sovint. Ningú ens ha ensenyat a ser mares, (ni pares), oi?. N'aprenem i n'aprendrem sobre la marxa, amb la millor de les predisposicions i amb el millor company de viatge possible: tu. Segurament ens empassarem prejudicis i farem just el contrari d'allò que havíem jurat i perjurat que faríem (i qui ha de jutjar-ho?). Per això, aquesta carta oberta, Jan, és per tu però, també per molts petits i no tan petits i les seves mares. Per cridar al vent (com tantes altres ho deuen haver fet abans que jo) simplement, i a l'avançada: mil disculpes pels errors que, un darrere l'altre, em convertiran, segur en moltes coses que no vull ser i/o he criticat. Seré, a voltes, una mare poruga i pesada i no ho sabré fer tot prou bé. Però, m'agradarà que sàpigues, d'entrada, que no sóc perfecte (idealitzar els pares és un error que no vull que cometis) i, que tenir-te a prop m'ajudarà, segur, a (voler) ser millor persona.

La meva carta oberta és, senzillament, una declaració, de cor, d'una mare a un fill, extrapolable a l'amor incondicional de tantes "males mares" i els seus fills. Mares que lluiten per fer les coses tan bé com poden, tot i acabar fent-les, simplement, "com poden". Mares que, amb la por i la inseguretat tiren del carro per supervivència, se sobreposen a prejudicis i a "consells" de com cal fer bé les coses, i, al final, aconsegueixen impossibles. Petites heroïnes diàries. Sempre serem la millor versió de nosaltres mateixes per inspirar-vos i motivar-vos en aquest món tan complex i, alhora, tan màgic.

El vostre somriure, el teu somriure, Jan, és, des d'aquell 10 d'octubre, el ritme del meu dia a dia. El mecanisme que impulsa i propulsa la meva realitat. Estaré enamorada tota la vida de la teva essència i la teva presència. I les meves equivocacions aniran sempre vestides amb les millors gales: l'amor que sento per tu i tot el que t'envolta, i la necessitat de fer-te sentir afortunat de tenir-nos.